

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

22 януари 1981 година*

„Свободно движение на стоки – Авторско право, търговски марки, нелоялна конкуренция”

По дело 58/80,

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Høejeesteret (Върховния съд на Дания) по производството, висящо пред този съд между

DANSK SUPERMARKED A/S, със седалище в Århus,

и

A/S Imarco, със седалище в Glostrup, Копенхаген,

относно тълкуването на членове 30 и 85 от Договора за ЕИО и Регламент № 67/67/ЕИО на Комисията от 22 март 1967 г. относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора към определени категории споразумения за изключително представителство във връзка с датското законодателство в областта на авторското право, търговските марки и нелоялната конкуренция,

СЪДЪТ (втори състав),

в състав: г-н. P. Pescatore, председател на състав, г-н А. Touffait и г-н О. Due, съдии,

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 14 февруари 1980 г., постъпило в Съда на 18 февруари 1980 г., Høejeesteret (Върховния съд) на Дания е отправил до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО преюдициален въпрос, който по същество се отнася до тълкуването на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО, с цел да определи приложимостта на определени разпоредби от

* Език на производството: датски.

националното законодателство в областта на авторското право, търговските марки и търговията със стоки, внесени от друга държава-членка.

2. От преписката става ясно, че A/S Imerco, ответник по главното производство, представлява група датски търговци на железарски изделия, които са поръчали по случай петдесетгодишната от създаването си изработката на сервиз от порцелан, декориран с картини на датските кралски замъци и носещи на задната си страна следния надпис: „Imerco Fiftieth Anniversary”. Продажбата на този сервиз е била запазена изключително за търговците на железарски изделия, които са членове на Imerco. Imerco и английският производител са се споразумели, че бройките, които са с по-ниско качество, възлизат приблизително на 20 % от произведеното и могат да бъдат търгувани от производителя в Обединеното кралство, но в никакъв случай не могат да бъдат изнасяни за Дания или в други скандинавски страни.

3. Dansk Supermarked A/S, ищец по главното производство, собственик на няколко супермаркета, е успял да се снабди посредством дилъри с няколко сервиза, разпространявани в Обединеното кралство и да ги предложи за продажба в Дания на цени значително по-ниски от тези на сервизите, продавани от членовете на Imerco. От данните по делото не става ясно дали въпросните сервизи са се продавали в Обединеното кралство като второ качество; във всеки случай не става ясно дали клиентите на Dansk Supermarked са били уведомени за този факт.

4. Dansk Supermarked отказва да спре продажбата на сервизите, въпреки протестите на Imerco и тогава последният започва производство пред Вугет (Първоинстанционен съд) Århus и се снабдява с постановление по реда на бързото производство от дата 22 юни 1978 г., с което се забранява на Dansk Supermarked да продава въпросните сервизи.

5. С Решение от 19 март 1979 Sø- og Handelsret i København, (Морски и търговски съд, Копенхаген) потвърждава това определение, като приема, че действията на Dansk Supermarked са в нарушение на одобрената търговска употреба и нарушават членове 1 и 5 от Закон № 297 от 14 юни 1974 г. относно търговията (Lov om Markedsføring). Съдът не е сметнал за необходимо да реши дали е имало нарушение на националните разпоредби за авторското право и търговските марки, както е било твърдяно в допълнение от Imerco. С оглед разпоредбите на общностното право, а именно членове 30 и 85 от Договора за ЕИО и Регламент (ЕИО) № 67/67 на Комисията от 22 март 1967 г. (Официален вестник, английско специално издание 1967 г., стр. 10), по смисъла, на които Dansk Supermarked основава своята защита, съдът не ги е взел предвид, тъй като е застъпил становището, че определението срещу Dansk Supermarked не е от такова естество, което да представлява пречка пред свободното движение на стоки между държавите-членки на Общността.

6. Dansk Supermarked обжалва това решение пред Højesteret като твърди, че посочените разпоредби на общностното право пречат на прилагането на датския закон за търговията по силата, на който Sø- og Handelsret е забранил търговията с въпросните сервизи. За да реши този въпрос, Højesterete повдигнал следния въпрос пред Съда на ЕО:

„Дали разпоредбите на Договора за ЕИО или мерките по тяхното прилагане пречат на прилагането към настоящия случай на датското авторско право, правото на търговски марки и търговия?“

7. От преписката по делото е видно, че Нøejesteret желае да се установи посредством този въпрос дали и при какви условия разпоредбите на Договора за ЕИО могат да попречат на прилагането на разпоредби от националното право, които засягат от една страна авторското право и търговските марки и от друга страна, разпоредбите относно търговията, съдържащи се в посочения по-горе Закон № 297 от 14 юни 1974 г.

8. Разпоредбите на Договора, за които се отнася този въпрос, са член 30 относно премахването на количествените ограничения върху вноса и мерките с равностоен ефект и член 36, доколкото засяга правата за закрила на индустриалната и търговска собственост. От друга страна, преписката показва, че разпоредбите на общностното право, които се отнасят до конкуренцията, а именно член 85 от Договора за ЕИО и Регламент № 67/67, на които Dansk Supermarked се основава, не са релевантни по главното производство и съответно не е необходимо да се вземат предвид при отговора на отправения въпрос.

9. Този въпрос трябва да се разбира като питане дали стоките, които законно се търгуват в една държава-членка със съгласието на предприятието, което има право да ги продава, могат да бъдат забранени по силата на споразумение, сключено между предприятието и за разпространение в друга държава-членка или на основание на националните разпоредби за закрила на авторското право, или на търговските марки, или по силата на законодателството относно търговията.

По законодателството относно закрилата на авторското право и търговските марки

10. Националните разпоредби относно закрилата на авторското право и търговските марки се изтъкват от Imetco на основание, от една страна, на творческата работа, съдържаща се в дизайна и производството на сервиза, и от друга страна, на поставянето на неговото име на сервиза.

11. По този въпрос е достатъчно да се направи препращане към установената практика на Съда, както е посочено по-специално в Решението от 22 юни 1976 г. (*Terrapin (Overseas) Ltd*, Дело 119/75 (1976), Recueil, 1039). Може да се припомни, че действието на разпоредбите на Договора за свободното движение на стоките и по-специално на член 39 е да се забранят между държавите-членки количествените ограничения на вноса и всички мерки с равностоен ефект. Въпреки това, съгласно член 36 тази разпоредба не възпрепятства забраните или ограниченията на вноса, които се основават на закрилата на индустриалната и търговска собственост. Въпреки това от този член става ясно, по-специално от второто изречение, както и от контекста, че докато Договорът не засяга съществуването на правата, признати от законодателството на държавите-членки по въпросите на индустриалната и търговска собственост, все пак упражняването на тези права може, в зависимост от обстоятелствата, да се ограничи от забраните в Договора. Тъй като, доколкото представлява изключение от един от основните принципи на общия пазар, член 36 фактически допуска изключения пред свободното движение на стоки само в степента, в която тези изключения са оправдани за целите на закрилата на правата, които

представляват особения предмет на тази собственост. Изключителното право, гарантирано от законодателството по индустриална и търговска собственост, се изчерпва, когато една стока е била законно търгувана в друга държава-членка от действителния носител на правото или с неговото съгласие.

12. Първата част от отговора на въпроса следователно трябва да гласи, че членове 30 и 36 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че съдебните органи на държава-членка не могат да забраняват, на основание на авторско право или търговска марка, търгуването на територията на тази държава на стока по отношение, на която едно от тези права се прилага, ако стоката е била законно търгувана на територията на друга държава-членка от носителя на тези права или с неговото съгласие.

По прилагане на правилата относно търговията

13. Датският закон от 14 юни 1974 г., на който се позовава Imerco, изисква от предприятията в техните сделки да се съобразяват с изискванията на одобрената пазарна употреба. Той дава право на компетентните съдилища да се произнасят с определения, които забраняват всички действия, нарушаващи разпоредбите на закона, и предвижда наказания за нарушаването на тези определения. Както обясни датското правителство, законът е сравним в определени аспекти със законодателството в сила в други държави-членки срещу нелоялната конкуренция, но в допълнение притежава други цели в тази сфера, в частност закрилата на потребителите.

14. Въпросът, отправен от страна на Højejerret, има за цел да установи дали е възможно да се приеме за противно на одобрената пазарна употреба, продажбата в Дания на стоки, разпространени в друга държава-членка със съгласието на датското предприятие, но при спазването на условието стоката да не се изнася в Дания, за да се конкурира със стоките, разпространявани изключително от заинтересованото предприятие.

15. За да се даде отговор на този въпрос, първо трябва да се отбележи, че правото на Общността по принцип няма действие, което да забранява прилагането в държавите-членки по отношение на стоките, внесени от други държави-членки, на разпоредбите за търговия, които са в сила в държавата по вноса. От това следва, че търговията с внесените стоки може да се забрани, ако условията, при които те се продават, представлява нарушение на търговската употреба, която се смята за подходяща и лоялна в държавата-членка по вноса.

16. Въпреки това трябва да се подчертае, както Съдът на ЕО в друг контекст е подчертал в своето Решение от 25 ноември 1971 г. (Béguelin, по Дело 22/71, Recueil, 1971, стр. 949), че фактът на вноса на стоки, които законно са били търгувани в друга държава-членка, не може да се смята за неподходящо или нелоялно действие, тъй като това определение може да се приложи само към предлагането или излагането за продажба, въз основа на обстоятелства, различни от самия внос.

17. В допълнение трябва да се отбележи, че не е възможно при всички обстоятелства споразуменията между лицата да се отклоняват от императивните разпоредби на Договора по отношение на свободното движение на стоки. От това следва, че на споразумение,

включващо забрана на вноса в държава-членка на стоки, законно търгувани в друга държава-членка, не може да се прави позоваване или да се взема предвид, за да се определи търгуването с тези стоки като неподходяща или нелоялна търговска практика.

18. Втората част от отговора на въпроса трябва да бъде такава, че смисълът на член 30 от Договора да се тълкува по следния начин:

Вносът в държава-членка на стоки, които са законно търгувани в друга държава-членка, не може да се определя като неподходяща или нелоялна търговска практика като такава, без въпреки това да се засяга възможното прилагане на законодателството на държава по вноса срещу такива практики на основание на обстоятелства или методи на предлагане на такива стоки за продажба, различни от самия факт на вноса, и

Споразумение между лицата, което има за цел да забрани вноса на такива стоки не може да се прави позоваване или да се взема предвид, за да се определи търговията с такива стоки като нечестна или нелоялна търговска практика.

По съдебните разноски

19. Разходите, направени от правителството на Кралство Дания и от Комисията на Европейските общности, които са представили своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

СЪДЪТ (втори състав),

като се произнася по въпроса, отправен от страна на Nøejesteret с определение на Съда от 14 февруари 1980 г., реши:

1. Членове 30 и 36 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че съдебните органи на държава-членка не могат да забраняват на основание на авторско право или търговска марка, търговията на територията на тази държава със стока по отношение, на която едно от тези правила се прилага, ако стоката е била законно търгувана на територията на друга държава-членка от носителя на тези права или с неговото съгласие.

2. Член 30 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл:

Вносът в държава-членка на стоки, които са законно търгувани в друга държава-членка, не може да се определя като неподходяща или нелоялна търговска практика като такава, без въпреки това да се засяга възможното прилагане на

законодателството на държава по вноса срещу такива практики на основание на обстоятелства или методи на предлагане на такива стоки за продажба, различни от самия факт на вноса, и

Споразумение между лицата, което има за цел да забрани вноса на такива стоки, не може да се прави позоваване или да се взема предвид, за да се определи търговията с такива стоки като нечестна или нелоялна търговска практика.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 януари 1981 година.

Подписи